

Školitelův posudek

disertační práce Mgr. Ireny Hamzové Pulicarové

Směřování k naplněnému sdělení

Sdělnost a věrohodnost v mluvním a osobnostním projevu současných českých kazatelů

Mgr. Irena Hamzová Pulicarová nastoupila do prezenční formy doktorandského studia v září 2007. Svě studijní povinnosti plnila svědomitě a řádně, témata seminárních prací volila tak, aby si jimi připravovala cestu k disertaci. V rámci svého doktorandského studia rovněž učila, jednak přednes (výchova k řeči), jednak dialogické jednání, přičemž její učení se vždy vyznačovalo velkým nasazením a autentickou podporou, kterou poskytovala každému ze studentů. Odtud jistě plyne obliba Mgr. Ireny Hamzové Pulicarové u našich studentů. O rozsáhlých pedagogicko-sociálně-osvětově-kulturních aktivitách doktorandky na Plzeňsku a nyní i na Ostravsku ani nemluví.

Pokud jde o samu disertaci, tak její obrysy se vynořovaly postupně, protože ponětí o budoucím celku nebylo zcela zřejmé, a možností, jak propojit psychosomatiku s kazatelstvím, bylo víc. Dlužno podotknout, že i já jsem v tu dobu začínal se „školitelstvím“, tudíž jsme se možná v tápání navzájem podporovali.

Nicméně doktorandka byla svým tématem vždy plně, ba přeplně zaujata, takže víra, že dílo dokoná, byla namístě. Nakonec se rozhodla, že představí oba koncepty, psychosomatický a řekněme katolicko-spirituální, upozorní na jejich příbuznosti i rozdíly, a jádro práce bude spočívat v analýzách jednotlivých kázání, u kterých byla přítomna a z nichž pořídila nahrávky. Analýzu doprovodila cílenými rozhovory s pány faráři. Myslím, že to byl dobrý nápad, jak se pokud možno vyhnout zjednodušeným, ne-li prázdným obecnostem, k nimž člověk tenduje, když mluví o něčem „vysokém“. Neměli jsme v tu dobu po ruce žádnou vhodnou metodiku, jak kázání analyzovat. Její hledání a vymýšlení se tudíž stalo rovněž důležitým tématem. Největší problém myslím tkvěl, jak si zachovat jistou „objektivitu“, a přitom kázání popsat a přiblížit lidsky a zároveň je uvést do vztahu k přesahům, k nimž směřuje.

Dle mého byla spolupráce s Irenou Hamzovou Pulicarovou příkladná. Potřeba přijít věcem na kloub a potřeba jít jim vstříc jsou u doktorandky velmi vyvinuty. S tím souvisí hledání optimální cesty, a tedy opouštění těch nalezených, pakliže se vynoří cesta lepší, a tedy procházení mnoha cest, a tedy jisté pozastavení a zdržení, které však výsledku a cestě samé svědčí. Hledání styčných ploch mezi psychosomatikou a spiritualitou je jistě podstatné. Někdy se na duchovní aspekt pro samo zaujetí „naším“ praktickým učením zapomíná, proto je potřebné na tyto souvislosti citlivě upozorňovat. Eventuelní přínos psychosomatiky kněžím přenechávám ku zvážení těm, jichž se to týká. Já sám jsem u setkání s doktorandkou i tématem byl rád velice.

Práci doporučuji k obhajobě a po „nemilosrdné“ redukci i k publikování.

Doc. Michal Čunderle, Ph.D.

V Černém Volu dne 23. června 2013